

SHREK TÍMEA

MENEKÜLTEK

A háború első heteiben megugrott városunk lélekszáma, de amikor a központon jártam, alig láttam ismerős arcokat. Mindenhol babakocsi, kutyákat sétáltató idegenek vettek körül. Szinte pánikhangulat lett úrrá rajtam, igyekeztem mielőbb hazatérni. Elkésérett a gondolat, hogy alig maradtunk itthon mi, beregszászi magyarok.

Egy hétfői napon minden értékünket bedoboztunk. Leszedtük a falról a festményeket, nagy kukászsákokba csomagoltuk őket, az iratokat szétválogatva mappákba helyeztük, majd mindegyiket felcímkéztük. Minden holmit édesanyámhoz vittem. Nyelt egy nagyot, és megkérdezte, hogy miért. Mondtam, hogy itthon senki sem maradt. A jövő bizonytalan. Bólintott, könnyezett, de elfogadta az érvelésem. Hazafelé még betankoltam és biztosítást kötöttem az autóra, mert a zöldkártya külföldön kötelező.

Este, amikor mindennel végeztünk, és a gyermek is elaludt, a férjemmel leültünk a nappaliban beszélgetni.

– Akkor holnap indulunk?

– Menjünk – válaszoltam. – De hová?

– Rokonokhoz, barátokhoz. Van választásunk.

– De mindenhol csak egy darabig lehetünk. Senkinek sem szeretnék a terhére lenni.

– Nem leszünk.

A beszélgetést hamar lezártuk. Egyikőnk sem szeretett volna indulni, talán mindketten arra vártunk, hogy a másik mondja ki a nem szót. Egész éjjel sírtam. Némán, nehogy felébresszem vele a többieket. Nem akartam itt hagyni a szülőföldem, elmenni idegenbe, új életet kezdeni. Volt rá lehetőségünk, hogy válasszunk, mi így döntöttünk. Reggel úgy ébredtünk, hogy ma még nem indulunk. Amíg Kárpátalján nem lőnek, maradunk. Lesz, ami lesz.

Rettegésben teltek a napok. Bújtuk a híreket, de semmi nem derült ki belőlük. Elkezdtük a tavaszi munkálatokat a kertben. Ástunk, kapáltunk, krumplit és zöldségmagvakat vetettünk. A helyzet pedig mit sem változott.

Az egyik közösségi oldalon egy segítségkérésre lettem figyelmes. Egy fiatal ukrán menekült lány tavaszi kezeslábast keresett hét hónapos kislányának. Megkértem a férjem, hogy szedje le a padlásról a gyerek kinőtt ruháit. Mindet átválogattam. Sok emléket idéztek fel bennem, de rájöttem, fölösleges tartogat-

ni őket. Összecsomagoltam és felhívtam a lányt. A meghiúsulttól elcsuklott a hangja a telefonban. Másnap elvittem neki a csomagot. Az egyik üzlet előtt állt, karjában tartva a gyermeket, akin egy hatalmas fiús overál volt. Ránéztem a kicsire, majd a lányra, aki csak hálálkodni tudott a ruhákért. Elmondta, hogy Harkiv mellől érkeztek, és induláskor nem volt ideje összepakolni. Azt húzta rá a lányára, amit éppen felkapott: hároméves kisfia ovis szerelését. Nem volt mit köszönnie. Azok csak ruhák, ha nem adom tovább, megsárgulnak a padláson. Akadt még itthon fölösleges hordozható kiságy, játékok, néhány csomag bébiétel és pelenka is. Mindet átadtam, mert nagy szükségük volt rá.

A későbbiekben tartottuk a kapcsolatot. Elmondása szerint a városukat szétlőtték, de az ő házuknak nem esett baja. Panaszkodott, hogy nem bírják fizetni az itteni albérletet. Egyszobás lakást béreltek, amiben még fűtés sem volt.

Néhány nappal ezelőtt felhívott. Elfogyott a pénzük, kénytelenek visszautazni. A kisagyat elhozták, azt nem tudták magukkal vinni. Kaptunk egy kicsi tortát hálából. Meglepődtem, jólesett. Kértem, hogy vigyázzanak magukra, és néha írjon, hogy mi van velük.

Szerette volna visszapostázni a ruhákat, ha a lánya majd kinövi, de elhárítottam, mondván, legalább ennyi emléke maradjon arról, hogy Beregszászban jó emberek is élnek.

Csomagolásunk óta három hónap telt el. Azóta visszakerültek a képek a falra és kipakoltunk. Lehattunk volna menekültek, folyamatos helyváltogatással, vagy albérletben, de szerencsére nekünk nem kell menekülnünk, mi még a saját ágyunkban alhatunk.

INFORMÁCIÓS HÁBORÚ

Amikor elkezdődött a háború, nálunk megbénult az internet világa. Egyszer csak azt vettük észre, hogy a közösségi platformokon a megszokott napi hírek hiányoznak, helyettük reklámok és több hetes cikkek bukkannak fel. Hiába kerestem rá konkrét szavakra, címekre, sőt emberekre is, a net nem nyújtott segítséget, mindent elrejtett, amiről úgy gondolta, hogy nem kívánatos tartalom. Amikor ezt elmondtam másoknak, kételkedtek. Képernyőfelvételeket készítettem, elküldtem, majd a következő választ kaptam: ez brutális.

Elkezdtem tévét nézni. Évek óta nem figyeltem a televíziós híreket, de akkor, a háború kezdetén, szerettem volna, ha első kézből kapom meg az

információkat. Mivel értek és beszélek is ukránul, az összehasonlítás végett az ukrán csatornákra kapcsoltam, ahol hetekig csak ugyanazt az egy közvetítést lehetett látni. Néha becsúszott egy-egy sorozat is, de a támadások célpontjairól például nem közöltek semmit.

A hírek semmitmondóak voltak. Hiányoztak belőlük a fontosabb tudnivalók, amelyekre általában mindenki kíváncsi. Az áldozatok száma, a katonai veszteség, bármi. Helyette azt láttuk, hogy az oroszok több ezres (tízezres) vereséget szenvedtek.

Egyre több ismerősöm küldött videókat, hanganyagokat, képeket, amiket külföldön látni lehetett, ám előlünk rejtegette a cenzúra. Kaptunk egy burkot magunk köré, és ma sem látni mindent abból, ami néhány száz kilométerre történik tőlünk. Ilyenkor felvetődik bennem, hogy vajon mi az igazság. Mennyire súlyos a helyzet? Mit titkolhatnak még előlünk?

Minden szomszédunk ukrán. Sohasem volt még konfliktusunk a nemzeti hovatartozásunk miatt, s remélem, ez a jövőben is így marad. Sőt, a másfél éves gyerekemre a szomszéd lányok szoktak vigyázni. Tavaly augusztus végén jöttek át először, majd szeptembertől mindennapos vendégek lettek, mindkettőjüknek szüksége volt segítségre magyar nyelvből és irodalomból. Megszerettük őket, mióta az oktatás online formában történik, néha az egész napot nálunk töltik.

Mint minden gyerek, ők is szeretnek rajzolni, de azt vettem észre, hogy a kék-sárga zászlón kívül szinte semmi mást nem vetnek papírra. Megkérdeztem tőlük, miért nem rajzolnak fát, virágot, házikót. Azt a választ kaptam, hogy az iskolában is mindig ezt kéri tőlük, és ők ezt már megszokták, nem is gondolnak másra.

Talán akkor, amikor feltettem ezt a kérdést, elindult bennük valami, mert azóta gyakoribbak az igazi gyermeki krétarajzok a nagy vaskapunkon, amit a kicsi lányom pontjai és vesszőcskéi egészítenek ki.

Minap egyikőjük képeket mutogatott gyerekrajzokról, amiket a haza védőinek küldtek el a frontra. Az egyikén ez állt: „Orosz hadihajó, húzza a francba!” Látszott, hogy az írás és a rajz is első vagy második osztályos gyerek keze munkája lehet. Ezt a jelmondatot (vagyis ennek erőteljesebb változatát) látni lehet a városban plakátokon, bankautomaták képernyőjén, kivetítőkön, pólókon, még az autók hátsó szélvédőjére is felkerült. A Kígyó-sziget határőrének állítólagos utolsó mondata egyfajta szlogenné, szimbólummá vált. Azóta már az ukrán postahivatal is adott ki bélyeget – Borisz Groh grafikájával –, amin egy ukrán fegyveres látható, aki középső ujjával bemutat a hadihajónak. Külön érdekesség, hogy a védők orosz nyelven válaszoltak a hajó felszólítására.

Jó ideig dühített, hogy ez a trágár jelmondat csúfítja az utcákat, hiszen ezt a gyerekek is elolvassák. Az önkormányzatok asszisztálnak hozzá, hogy megtanulják, hogyan kell elküldeni valakit melegebb éghajlatra. A haragom mára elmúlt, de nem hagy nyugodni, mennyi rosszat mond el mindez a társadalmunkról.

Lassan abbahagytam a tévénezést, már nem figyelem napi szinten a híreket, mert attól félek, túlságosan befolyásol, amit ott látok és hallok. Információs háború zajlik. Nehéz kiszűrni az igazságot a sorok közül.

Naponta rajzolunk a kapura, járdára és papírra, igyekszünk elterelni a figyelmünket a mindennapos támadásokról. S ha már mi, felnőttek nem is vagyunk képesek ignorálni az eseményeket, arra törekszünk, hogy a gyerekek minél kevésbé érezzék a háború hatását. Éljük mindennapjainkat, elfogadtuk, ami körülöttünk történik, mást nem tehetünk – belenyugszunk.

HÁLA ÉS ÚTMUTATÁS

Múlt héten önkéntes fordítónak jelentkeztem a beregszászi református gyülekezetnél. Jobban mondva a soros gyerekfoglalkozáson a tiszteletesasszony megkérdezte, nem tudunk-e esetleg egy női sofőrt, aki vállalna egy utat Csongorra. Gondolkodás nélkül válaszoltam, hogy itt vagyok. Bevallom őszintén, nem figyeltem arra, hogy pontosan hová és miért megyünk, tele volt a fejem gyerekzsivajjal, meg egyébként is teljesen máshol jár az eszem mostanában. Valami rémlett arról, hogy fordítanom kell, de nem idegeskedtem miatta.

„Női csendesnap” – mondta az egyik utasom, amikor félve megkérdeztem tőle, pontosan mi is az úti cél.

– Te nem figyeltél arra, amit mondtak neked? – kérdezte, én meg csak hallgattam, mint a sült hal, szégyelltem bevallani az igazságot.

Négy autó indult el a beregszászi református templomtól, három járműben mi, helybeliek, egyikben pedig hágón túli ukrán csapat. Ők már az első nagyobb kanyarnál eltévedtek, nem is értettük, miért siettek előre, megelőzve a konvojt. A következő faluban bevártuk egymást, és onnan már együtt folytattuk az utat. A Csongori Misszió udvarába érve a lélegzetem is elállt. Olyan gyönyörű és barátságos udvart, környezetet talán még soha nem láttam, mint ott. A kávémat szürsölgetve arra gondoltam, hogy az édenkert is valami hasonló lehetett.

Végül ketten fordítottunk kilenc háborús menekültnek. Nem hittem volna, hogy egy egész istentiszteletet kell szinkronban tolmácsolnom. Gyorsan

elővettem a telefonom, letöltöttem egy ukrán nyelvű Bibliát és egy szótárt, ami a rákövetkező másfél órában nagy hasznomra vált.

Pocsainé Tövissi Tímea, marosvásárhelyi lelkipásztor vezette a csendes-délután, egy Harkivból menekült, csodás nyelvtudással bíró hölgy pedig angolul beszélt a háláról, az életéről és jótanácsokról bibliai igék alapján.

Nehéz felidézni, hogy pontosan miről is szólt a prédikáció, a fordítás miatt olyan gyorsan futottak át rajtam a mondatok, hogy egyszerűen nem érkeztem felfogni jelentésüket. Haragudtam magamra, amiért elvállaltam a munkát, úgy éreztem, fontos üzenetről maradok le miatta. És haragudtam a mellettem ülő asszonyokra is, akik minden igyekezetemre fittyet hányva folyamatosan pusmogtak és fészkelődtek. Felébredt bennem a tanár, és kedvem lett volna kizavarni őket. Végül fogamat összeszorítva tettem tovább a dolgomat, tudván, hogy annak is célja van, nem véletlenül rendeltek oda. Az istentisztelet után ebben megerősített és meg is nyugtatott fordítótársam higgadt bölcsessége: „Isten háza mindenkié, azoké is, akik nem figyeltek ott rá.”

Nemrég felkerült az internetre a csendesdélután videója. Halogattam, hogy rákattintsak és megnézzem, vártam az alkalmat, hogy minden zavaró tényezőt kizárva meghallgassam a prédikációt, megértsem végre, mit üzent az Úr.

Pontokba szedett útmutatás volt, csak nőknek. Mert bizony van néhány rossz tulajdonságunk, különösen így, háború idején. Hajlamosak vagyunk túlgondolni dolgokat, pletykálni, panaszkodni, magunkat sajnáltatni és egyebek. Valami azonban mindannyiunkból hiányzik – a hála. Valódi hála mindenért, amink van, és amink nincs is.

Nem szabadna panaszkodnom, ha egyszer hiszem, hogy úgy történik minden, ahogy Isten akarja. Nekem nincsen ráhatásom a világ dolgainak menetére. Egyszerűen hálát kell adnom azért, hogy egészségesek vagyunk, hogy minket nem ért támadás, nem kell menekülnünk, még ha nehéz is az élet. Hálát kell adnom minden napért, amit megélhetünk a családommal, és mindenért, amit ebben az életben megkaptam.

Ám őszintén hálásnak lenni nem könnyű, még tanulnom kell. És meg kell feledkezni a panaszról és a sok miérttel kezdődő kérdésről.

A tiszteletesasszony a következő igeszakaszt olvasta fel: „Siess, Uram, hallgass meg, mert odavan a lelkem. Ne rejtse el orcádat előlem, mert olyan leszek, mint a sírba leszállók!” (Zsolt. 143,7)

Siess, Uram, hallgass meg, hadd mondjak hálát mindenért.